

„Jeg kjenner ingen jeg heller vil følge“.

Forfatteren Finn Halvorsen.

Vi har spurt en rekke kjente kvinner og menn hvorfor de er medlemmer av Nasjonal Samling. Svarene vil bli offentliggjort med korte mellomrom. Vi begynner idag med forfatteren Finn Halvorsen.

Jeg har alltid hatet kapitalismen med sitt iskalde blikk på de fattige, som den har stjålet sin rikdom fra. Tidlig lærte jeg også den forfalskning av altruismen, det ideelle fellesskap, som kalles bolsjevisme. Mitt samfunnsideal var det gamle kristne brorskap. Men dette idealet ble trampet i støvet såvel av kapitalistene i det liberalistiske demokrati som av bolsjevikene. Ja, det så en stund ut til at de sammen skulde greie å trampe hele Europa i stykker. Og nesten ingen protesterte, ikke engang prestene som var de nærmeste til det. Idealet stammet jo direkte fra den Herre og Mester de var satt til å tjene.

Så var det jeg i Italia ble vitne til, hvordan en ny sosial og politisk bevegelse bremsset opp for både kapitalistene og bolsjevikene. Siden da har jeg av hele mitt hjerte vært fascist, selv om jeg ikke har stått i partiet. Mussolini er da også den mann i min samtid jeg har beundret høyest. I et skuespill, «Diktator», som jeg skrev i 1933, hyltet jeg den uegennyttige patriotisme han representerte. Tre år før hadde jeg i en roman, «Mot dag», forsøkt å karakterisere den halvintellektuelle bolsjevikingdommen her hjemme etter fortjeneste. Hverken skuespillet eller romanen falt i noen særlig god jord.

Det var heller ikke å vente, så blindt som nordmennene raste

sin egen tragedie i møte. Når jeg tenker tilbake på disse årene, står de for meg som et forvirret mareritt, hvor man hver på sin kant kjempet for ideer og meninger, uten å tørde tenke på den dag i morgen. Da Nasjonal Samling dukket opp, gav jeg ved Stortingsvalget i 1933 min stemme til Vidkun Quisling. Men den svake tilslutning bevegelsen fikk, gjorde meg meget mistroelig og tok troen fra meg på, at nasjonalsosialismen hadde noen framtid i Norge. Ved neste valg lot jeg være å stemme i det hele tatt.

Den 9. april 1940 kom. At Quisling i landets skjebnetime, uten hensyn til den personlige risiko, våget å stille seg i spissen for det, fylte meg med en ubegrenset respekt for ham. For første gang så jeg ham helt og fullt som han er. Og så gas det jo ingen annen veg enn å melde seg inn i Nasjonal Samling. Jeg hadde aldri før vært medlem av noe parti. Jeg har i det hele aldri svermet for partier, men beundret dem som stod alene. Men her gjaldt det noe meget mer enn alt det jeg før hadde slåss for. Her gjaldt det Norge. Her gjaldt det lykken og friheten for alle nordmenn. Jeg oppdaget forresten nokså snart, at det å stå i Nasjonal Samling ofte kunne være det samme som å stå alene. Oppdagelsen virket slett ikke bare ubehagelig på meg.

Hvorfor ble jeg så medlem av Nasjonal Samling og hvorfor er jeg det fremdeles? For det første fordi jeg tror at Vidkun Quisling er den eneste som kan redde Norge og gjøre det fritt og selvstendig igjen innenfor rammen av det europeiske fellesskap. For det annet, fordi nasjonalsosialismen er den sosiale bevegelse som kommer altruismen nærmest. Og hvis noen ikke vet, hva altruisme går ut på så tillater jeg meg å henvise ham til Jesus av Nasaret, som lærte at menneskene skal leve i et fellesskap, hvor alle deler likt med alle, og hvor den ene ikke kan gjøre seg stor på den andres bekostning, fordi han er rikere.

Det er derfor lære Europas stor og frihetskjemper, Hitler, Quisling — i dag tatt opp. I hele verdenshistorien kjenner jeg ingen jeg heller ville følge.

Kvifor eg er med i NS.

Lensmann J. O. Vikøren, Vik i Sogn.

Alt fleire år før landet vårt vart drege inn i den krigen som no rasar, var eg merksam på det forfall som meir og meir breidde seg i vårt offentlege liv. Eg såg korleis folket kløyvde seg i flokkar som kvar og ein stridde for å fremja sin eigen bate, medan ingen tenkte på fellesbaten. Eg så den sosiale urett som rådde og som drev bøndene ut i armod og ungdomen ut i arbeidsløysse. — Eg såg korleis hatet voks millom dei ymse samfunnslag i folket, og ingen av dei politiske parti som skiftevis hadde makti såg ut til å ha korkje evnen eller viljen til å føra vårt folk ut av det uføre som det var falle i.

Eg såg alt dette og eg vart gripen av vonløysse for vårt folks framtid.

So kom krigen og slog alt det gamle overende. Våre øvste styresmaktar rømde landet og overlet folket til sin lagnad. Alt såg ut til å bryta saman.

Men då i den verste naud stod det fram ein mann som tok landets og folkets styre i si hand, og det var Vidkun Quisling.

Eg hadde nok tidlegare høyrte denne mannen nemnt, men eg hadde ikkje anna kjennskap til han og det partiet han hadde skapt enn det som eg hadde fått vita ved å lesa ei dagspressasom var fiendslig innstilt mot han.

No vart eg tvinga til å søkja opplysning på anna hald om denne mannen og partiet han hadde skapt: Nasjonal Samling. Eg las om mannen og eg las det han sjølv hadde skriva, og eg vart gripen av dei tankar og idear som han bar fram. Eg fekk tak i Nasjonal Samlings program og eg såg at der var vegen utstaka som folket vårt må gå for å finna inn att til seg sjølv. — Kva anna kunde eg då gjera enn å gå inn i Nasjonal Samling?

10-3-44 F. B. J. O. Vikøren.